

Filip Dimkoski

Чекање

Чекањео е стадиум
од растењето ниво
не постои човек што
нешто не чекал во својот живот.

И само така чекањето
Треба да се сфати
Не смее да си дозволи
Никој да страда и да пати.

Миговите на чекање се најтешки,
чекаш, чекаш, чекаш...

И од нетрпеливост ги правиш
најголемите грешки.

Не вреди да чекаш нешто да ти се случи
зашто секој ден ти се случува ЖИВОТ
живеј го него, остави тој да ти се случува
за после да не ти е криво.

Не оставај животот
во чекање да ти пројде,
а, она што искрено го сакаш
и без чекање, ќе дојде.

НЕ КОРІРАТИ

Погледни

Она небо, што занесува,
она синило, што превознесува,
она сонце, в утрина што се мие,
оној бел, како крин облак,
зад друг што се крие.

Она езеро што бавно се влече,
она сонце што силно пече,
она дрво, во езерото што се отсликува,
она зеленило, во прегратка што те повикува.

Таму рибарот, риба лови,
таму чунот, мирно плови,
сликарот со занес насликува,
а поетот, восхитот во песна го обликува.

Во секој облак-вивнување,
во секој поглед-пламнување,
во секоја школка-откривање,
со секој бран-воздивнување.

Таму југовецот
затоплува душа
ноќе таму шум
на далги езерски
се слуша.

Таму езерото,
од сонцето се злати
во Дојран, во Дојран
сакам случајот
пак да ме врати.

НЕ КОРИРАТИ

Небесниот играорец

Нема никој по улиците,
мразот крчка под петиците,
се слуша некој тажен црцор на улиците
Со небесна сила беснеат виулиците.

Снегулки паѓаат од небото,
а тогаш ветерот збеснува,
ги брка низ пространството
и во мигот кога мислиш ќе паднат,
една врз друга ќе се натрупаат
тогаш ветерот се засилува
ги понесува кон сводот да лутаат.

Потоа пишти, фучи, растура,
потем се смирува, снегот се напластува
Па пак продолжува, в преградка
им се фрла на гранките
и нив ги витка додека не ги искрши,
и потоа од досада или замор,
ќе стивне и немирот негов ќе заврши.

Сега пак не е лут,
ниту пак носи студ.
Тој од играта со снегулките,
слезе во полето,
го рашири мирисот на булките.

Во небесната шир
ги растерува облаците,
им ги менува облиците
со мирисот и свежината
пролетта им ја носи на птиците.

Кога на лето Сонцето е силно
силно грее и пече
ветерот тогаш како спасител
ќе дувне жештината ќе ја пресече.

Потоа облаците што ги растеруваше,
ги донесе, но сега тмурни и сиви
па дожд силен се разврна
навлажни полиња и ниви.

И повторно здивува и беснее
есенските лисја насекаде ги сее,
а потоа веќе пак зима настапува
и снег почнува да вее.

И каменот има душа

Се слуша жуборот на потокот,
се слуша и песната на птиците
и шумот на далгите езерски се слуша,
но дали сте слушнале
оти и тој говори и чувствува,
дали сте слушнале оти и каменот има душа?

Да беше толку бездушен
како што изгледа
кога го одбива сончевиот блесок
не ќе дозволеше
водата да го распарчи во ситен песок.

Да беше така бездушен
не ќе дозволеше ни патникот на него да седи,
ни ветерот да го тркала
ни тревата под него да гние
ни сонцето бојата да му ја пие.

Некаде длабоко во него
љубовта и топлината се кријат
длабоко во порите негови
илјада приказни спијат.

Зборувам со каменот
го гледам и во мислите се смеам
да немаше каменот душа
немаше за него да пеам.

НЕ КОРИРАТИ

Витезот од глутницата

Неговото детство е безгрижно,
од мајката љубов и поддршка добива,
но од мал учи
како во животот да се пробива.

Безгрижно игра во степата
со своите браќа мали
низ трчање, борба и игра
неговата личност се кали.

Брзина, машкост и сила стекнува
но секогаш последен останува
неговата чиста братска љубов
борба за опстанок станува.

Напорно се труди
побрз и посилен да стане,
но има посилни од него
и често останува гладен.

Не е веќе беспомошно волкче
сега што се роди,
тој е силен, млад волк
кој глутница треба да води.

За да дојде до врвот
не е така лесно
зашто старите волци
не отстапуваат место.

Младиот волк не се откажува
за да завладее дава напор,
но од борбата само лекција нова научи,
лекција за силата на забите и стапот.

Уморен и гладен
раскрвавен често
научи младиот волк
дека во глутницата за него нема место.

Чопорот го напушта-сега е волк самјак
сам лови, сам се брани
сам е
и нападнат од сите страни.

Овој волк е среќен.
Сега со неговата волчица
гордо под столетниот даб стои
си игра и се радува
на потомците свои.

Потомците свои ги учи
на храброст и сила,
добар пример е за нив дека скапа е,
но не и недостижна слободата мила.

Во неговиот чопор
сега неговиот глас се слуша
среќна и исполнета
е волчешката душа.

Размислете момчиња и мажи
зар и нашиот живот не е ваков,
зар ова не е и наша цел
во животот краток.

НЕ КОРРАТИ

Срцевина

Многумина пеат за љубовта,
за нејзината сила и моќ,
пеат за девојките и момчињата
кои како воздух им требаат
и ден и ноќ, и ден и ноќ.

Други пак, пеат за изгубените,
за блиските чија смрт
им носи тага и мака,
нивното отсуство ги мачи,
и оној што пишува
знае да пишува и да плачи.

Третите пак ја опеваат татковината
чија оддалеченост им смета
и затоа седат во тивките ноќи
и песни за татковината плетаат.

А јас, пеам за мајката
што животот ми го подари
за природата во моите песни пеам
за мајката што со постоењето господари.

И кога седам во затворената соба,
каде ми фали нејзиниот мирис
посакувам да излезам надвор
за убавината на природата да ме смири.

Кога не зборувам со природата
душата тага ми ја обвзема
нејзината сила
како воздух, како вода, како леб ми треба.

Посакувам да расфучат ветиштата,
со свежина градите да ми се наполнат,
посакувам и сите цветни мириси
во душава да ми се засолнат.

Ми треба и дождот
да плаче со мене
ми треба и потокот
за песна да ме обвземе.

Ги сакам и дрвјата, и гранките и лисјата
дрвјата да шумолат
гранките на ветрот да танцуваат,
а сочните зелени лисја
по лицето да ме милуваат.

Нестрпливо чекам
да го видам глуварчето
чии цветчиња се носат
кон ведрото летно небо
и сакам да го дишам воздухот
со мирис на јоргован и шебој.

Сонцето ми треба
да ми ја подари светлината,
а душевниот спокој ми го носат
небото со ѕвездите и месечината.

Ми требаат боите
мирисот на земја и слободата,
ми треба ЖИВОТ
што секој ден ми го подарува природата.

НЕ КОРПАТИ

ЖИВО, ЖИВО БЕСКРАЈ

Желба

Гори од желба семката
низ тврдата земја да се пробие
во зелена трева да се престори
и светлината на денот да ја добие.

Пукна семката...

Соочување

Никулецот веднаш со мака се соочи
коренот кон земјните длабочини треба да го продлабочи
а стебленцето кон виделината да го насочи.

Исчекување

За на Сонце да излезе животот млад
закоравената земја треба да стане мека
дотогаш никулецот по светлина ќе пека
и дождот ќе го чека.

Заврна...

По дождот

По дождот краток, пролетен
земјата длабоко издиша,
а нукулецот млад
полетно се заниша.

Раѓање

И овој нукулец
болниот пат на растење треба да го мине.
Ја заобиколи и големата грутка
и „оп,, сонцето го виде.

Постилање

Како оваа тревка
уште безброј изникнаа
земјата ја послаа
полјаните во зеленило бликнаа.

Растење

Росата тревата ја галеше,
Сонцето ја печеше и палеше.
Храна беше за животните,
починка за пчелите и пеперутките,
живот за мравките,
другар за цвеќињата,
паша за телињата,

седенка за овчарите,
постела мека за пладнување
на коњите и воловите
жртва на косите и срповите.

Благородност

И во својата најголема болка
кога косачите тенкото стебло и го кинеа
таа сокот миризлив го ширеше
за сите што тука минеа.

Жива е?

Лежи сува, напластена
во меките откоси сено
во старата селска плевна
и мирисите нејзини
иако без животен сок
повторно сите ги пленат.

Жива е... Живее

Не, не е мртва, жива е
дотолку жива што живот подарува
храна е за животните,
со сета сласт им се дарува.

Живее, сакана е
И живее така
со среќа и маќа
и можеби никогаш не дознава
дека секое живо суштество
многу, многу ја саќа
како растение,
како храна.
за мирис,
за почин,
за одморање очи...

За тревата со љубов и почит.

Авторот

НЕКОРИРАТИ

Alive, infinity alive

Wish

There is a little seed burning for wish
To break through the solid ground,
To become a green grass,
And catch the sun around.

The seed, burst.

Facing moment

The sprout then, face the pain
Because he wanted to go
deep down in the ground with his roots
while he wanted from tree to go up.

The Waiting

But if he want to make it to the sky,
First the weedy ground need to become soft
Until that the sprout will waiting
The day when it starts to rain.

It starts to rain..

After the rain

After the rain, short spring rain,
The ground deeply took a breath,
And the young sprout
Glowingly start to sway.

Birth day
This sprout,
Went through the painful way of growing,
He needed go around the lump
And "OP"!now he can see how the sun is glowing.

The Spreading
Just like this sprout,
Million of others heard the victory triumphet,
They won the battle with the lumps,
And now they making beautiful green carpet.

Growing
The dew gently storked the grass,
While the sun was burning here,
She was food for the animals,
and place for rest for the butterflies and the bees,
grass meant live for the ants,
and a friend of flowers,
bad for the shepherds,
soft bed for siesta,
for the horses and the bulls,
victim of sickles and scythes.

Appreciation
And in her worst pain
When the croppers was cutting his stabl,
The grass was spreading beautiful smell
So the world around her can enjoy.

Is she dead?
She is layin, stratified,
In the soft swathes of hay
In the shed of the old farmhouse,

And even she's dried,
The smell preyed everybody.

She's alive!...She lives
No, she's not dead, she's alive,
She's so alive that she can give lives,
She's food for the animals,
She's given herself with relish.

She lives, she's adored

And she's adored, she lives,
With all the happiness and sadness,
And maybe she'll never find out
How much she means for
Every creature on this planet,
And how adorable she is,
Like a plant, like food,
Like smell, fresh like breath,
Purgatory For the soul and the eyes,
She's the carpet, of earth's paradise.

For the grass with love and respect. The autor.

Сликарот-волшебник

Го гледам, небесното синило,
главата кон него ја подавам
се восхитувам како кон нешто најмило
уживам, ни одземам, ни додавам.

Тмурните облаци се разбегани
по некоја капка сеуште надолу срамежливо се тркала,
насмевката на облаците насмеани
сета тмурнина ја избркала.

Како круна, најубава најшарена,
виножитото се појавува,
на небесниот бескрај се отцртува
таа убавина од природата подарена.

Виножитото е мост најживописен,
планини, реки и долини сплотува
срце полни, душа скротува.

Воодушевен од убавата глетка
се прашувам дал сликар замавнал со четка
па направил виножито
неколку бои сплеткал.

Тогаш во главата ми клика:
нацртано е од најдобриот сликар
природа што се вика.

Божилак колоритет, убав
ретко на небото расцветува
време му треба
да ги собира боите и
во полукругот да ги вплетува.

Жолтата боја од сонцето и од млечите ја краде,
брзиот извор светлосината боја му ја даде.
Од невенот и цунцулето
портокалова боја добива
и така оди, шета, лета и бои собира.

Од силното море, темносина боја впива,
а црвената од булките во некоја ливада, нива.
Зелената од сите треви меки,
а виолетовата од јоргованите леки.

И штом собере се
го чека дождот.

Штом заврне, сончевите зраци од капките се одбиваат
и така боите на виножитото се добиваат.

Вчера ете, заврна дожд
и сонце набликна.
Виножито се подаде.
Благодарам природо,
ваква убавина што ми даде.

НЕ КОРІРАТІ

Изгреј!

Ја носиш светлината и топлината,
ни ја подаруваш радоста и убавината,
соновите што ноќе ги сонуваме,
ни даваш сила дење да ги исполнуваме.

Ни ја покажуваш
светлата страна на живеењето,
ни даваш можност во новиот ден
да го осознаеме постоењето.

Зракот твој е
светлост, надеж и спас,
зракот твој е
копнеж, мотив и страст.

Без тебе, денот темна ноќ ќе е
без тебе зората не ќе зазори
птицата не ќе пропее.

Огреј!

Топлину и светлост носиш у себи
Па реци ми, ко те волео не би?
Нејаке и сухе су свакојаке речи
Моћ и драж твоја свима њима че утећи.

Сневамо снове, за животе нове,
А тек јаркост твоја, на испуњење зове.

Дарујеш нам живот и дишеш животом,
Нико после тебе, не постои „потом,,.

Сваки нови дан, велико је славје,
Спознати те сунце, спознао сам постојање.

Зрак твој је светлост, нада и спас,
Зрак твој је машта, јава и страст.

Без тебе. Ноћ би била без краја,
И нико не би закуцао на дверима раја,
Без тебе зора никад не би зарудила,
Без тебе птица из сна, никад не би ме пробудила.

Болка

Болката е две копја
едното в срце гаѓа,
од него се болува
во депресија се паѓа.

И другото копје в срце гаѓа
но, скокотка
и од скокотливата болка
креација се раѓа.

Првото копје извади го од срце веднаш
колку и да крвари таа рана,
фрли го, закопај го, уништи го,
не дозволувај да те клука таа врана.

А болката од второто копје
остави нека боли,
таа е магија инспиративна
што отвора светови нови,
а ти со отворени очи
во хоризонтите треба да пловиш.

Кога човек ќе стигне
до врво
од за животот знаењето
ќе види дека, болката не е ништо друго
освен дел од растењето.

НЕ КОРИРАТИ

Бол

У боли су двије стреле:

Једна у срце гађа, и оно рањено пада,
од ње се болује дуго и умире свака нада.

А и друга стрела, ка срцу лети,
ал она голица, од смјеха ћеш умрети.
усхитиће се душа од те голицаве боли,
да се пјева, да се игра, да се твори она воли.

Поломљена одмах нека буде прва стрела,
ма колико да је рана, дубока и врела,
поломи је, уништи је, нек јој нестане траг,
да не могу да је нађу ни злотвори, ни црни враг.

А што се боли, друге стреле тиче
остави је у себи, нек се смије, нека виче
та магија је она, права понос сваког моћног творца
изградиће свет нови, вртове бајне, чаробнога дворца.
а ти очи отвори, сваког трептаја лови,
видећеш да ће постати јава, сви твоји смиони снови.

Ако човек, не дозволи
да га судбина скрха
па дође са много муке
до самога свога врха,
са висине те, видеће
да је бол нужно смеће
које служи да одрасте
свака радост, свако цвеће
сваки успех и знању дрвеће.

Се уште

Се уште знам
од срце песна да испеам
се уште знам
со суша да се изнасмеам.

Се уште можам
во лутина да викнам
се уште можам
со младешка сила да крикнам.

Се уште пред саканата
се вцрвувам
се уште од страв
се здрвувам.

Се уште со насмевка
„добарден,, знам да речам.
се уште знам
со остригата на јазикот да пресечам.

Се уште знам
на постар во автобус
да отстапам место
се уште знам, да зборувам машки и чесно.

Се уште знам
да одам исправено и гордо
се уште знам
да го одмерам зборот.

Се уште се радувам на убав збор
се уште ми значи
нечија насмевка
и разговор.

Се уште уживам
во поглед
кон дрво, Сонце и брег
се уште сакам мирис, на трева, трендафил
и крин бел
Се уште од природата сум дел.
Да!!!
Се уште од природата сум дел
се уште сум човек
да даде природата
така да е до век.

Пак ќе процветам јас

Утро е,
Сонцето измиено од утринската роса блеснува,
зеленилото се буди,
животот во природата воскреснува.

И додека сонливите цветни чашки
се будат од сонот
кралот на цвеќињата - трендафилот
расцветува – седнува на тронот.

Седнав крај трендафилот,
сакав да зборувам со него,
но бидејќи тој незнае да збори
пенливиот поток ми вети
дека се за него ќе ми говори.

Една прлет било тоа
кога водата од изворот дотекла
и на брегот семе
од некакво цвеќе довлекла.

Години врвеле...
Ветерот веел, славејот пеел,
сончко со светлина тоа семе го поел,

а изворот со бисерни капки го доел.

Следната пролет

крај изворот на чистинката рамна

зелено стебло никнало,

нов живот пламнал.

Растеше со ветерот

со песната, шумот и птичјите летови,

а кога осамна следното утро

гранките на трендафилот

ги красеа црвени зборови.

Една по една на гранките

црвени пупки се редеа

се до рана есен

кога убавината и сјајот

почнаа да бледеат.

Капеа полека листовите

како што капеа латиците

тажен беше трендафилот,

тажно одлетуваа птиците.

И денот последен, есенски

завие во тага помина

и последниот трендафилов цвет

од нежното стебло се откина.

Снежната зима дојдее
на децата им донесе радост
од трендафилот ни трага,
згасна неговата младост.

Трендафилот го нема
покриен е под слоеви ос снег,
но ќе расцвета штом пролет дојде
со првиот птичји ек.

Снегот се стопи
нема веќе зима сива
дојде пролетта
со своите зелени грива.

Зелено е се
Развигорецот поддувнува полека
црвениот трендафил расцветал
ни кажува дојде пролетта.

Ја слушнав приказната на изворот
се напив од неговата вода
опиен од пролетниот мирис
весело тргнав кон дома.

А ти трендафилу
ти црвен крале пеј со потокот, со птиците летај
пак ќе дојдам да ти се восхитувам
а до тогаш:
цвѐтај, цвѐтај.

НЕ КОРИРАТИ

Опет ћу процвати

Јутро је...

Окупано Сунце у јутарној роси, земљу обасјава
Буди се и зелениш, живот у природи у трену васкрсава.

И док дремљиве латице мешкоље се у сну
Ружа- краљица цвећа отвара се, румени,
Поставља се на свом бодљикавом трону.

Поред руже сам сео
С њом причати бих хтео,
Ал она не зна говорити,
Па зато скакутави поточић је обећао
Да ће у њено име жуборити.

Овако је ишла његова прича:
Једном. У пролеће рано
Захуктала је моја вода
И на пешчаном брегу мом
Донела је семенку, неког цветног рода.

Пролазиле су године...
Ветар је дувао, славуји су певали
Сунчана светлост младицу је бранила
Моја ју је вода од сваке суше бранила.

С пролећем новим
Ја водама својом пловим
И запазих на пропланку чистом
Једно стабло што стидљиво листа.

Расло је то стабло младо
Са вјетром, сунцем и цвркутом птица
Окитило се начас оно
Цветовима нежим, црвених латица.

У руменилу се купа ружин грм
Процветале су гранџице и гране
Радоваће се Сунцу те црвене гране
Тако све, до јесени ране.

А онда почеше да вену
Спустила је на њих јесен, своју сену.

Растужило се цвеће, птице и дрвеће
Опстати у јесен, па то је умеће
Па и задњи ружин цвет
Напустио је овај свет.

И дошли су снегови бели,
Свако се дете њима развесели
Само руже нигде нема
Грм њихов испод снегу дрема.
Нека само, нека дрема
Нови букет ружа спрема
Чим пролеће ново дође и поветрац кроз гране прође
Процвета ће опет руже, да га красе, да га друже.

И опет се пролеће посвуда зелени
Мирисима и бојама никде нема краја
Гледај добро и запамти
Ово ти је најљепша слика правог раја.

Чуо сам причу од извора хладног,
Ни у једном осећају, не остави ме гладног,
Чак ми своју воду издашно понуди.
Па таква ти је природа – мајка добре чуди.

А, ти ружо лепа краљице црвена,
Са птицама пјевај и заувек цветај
К теби ћу опет у пролећу доћи
Да напуним срце, да напуним очи.

НЕ КОРИРАТИ

Непоминливата младост на староста

На сите гранки и годинава,
од првата па се до врвот,
со бели цветови се накити,
старото големо дрво.

Пчели на цветчињата надојдоа,
долетаа, запрашија
потоа првите лисја сирнаа
и од првото сонце се исплашија.

Помина стравот од дрвото,
од зимата студена и лоша
и оваа рана пролет,
раззелени раскошната крошна.

И годинава, погорните гранки
дрвото за птичји пар ги остава
двете птици, пилци да изведат
семејно гнездо да состават.

Двете птици, долетаа,
и семејство создадоа
сега црцор од подмладокот се слушаше,
додека се учеа
како да летаат.

Фучење на ветер,
црцор на птици,
зуење на пчели
цагор од деца...
Дрвото се си слушаше
и плодови зазреаја
и деца надојдоа
така ден доаѓаше,
ноќ се спушташе.

И така старото дрво,
првите зраци ги лови
промени доживува,
пречекува и испраќа
генерации нови.

Дрвото подеднакво ги сака
промените свои
и кога зелени лисја растат
и кога истите пожелтени

на земја се пластат.

Ги сака и гранките свои,
во зима со снег наврнати,
и своите сенки, на лето разгрнати.

Така со живот исполнето
се присети старото дрво
млада фиданка кога беше
кога козата од стеблото му брстеше.

Офна, за она што се сети,
колку длабоките корени да ги потсети
дека и тие тенки жили беа
и дека не лутаа бо земјата како сега.

Им се заблагодари
за тоа што високо и цврсто расте
за тоа што во висина се издига,
небото го љуби
а тлото не го губи.

За времето свое минато,
старото дрво раскажува со присет
секоја година од ново му се радува
на секој нов лист, на секој нов цвет.

Живее весело, исполнето и силно
дека ништо вечно не е-знае
но остава да ужива во магијата-живот
додека трае.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

НЕ КОРПУРАТИ